

[Connie Hedegaard]

Thorkild Simonsen er det i hvert fald. Ifølge B.T. den 20. oktober 1989 skulle han således i et brev til den socialdemokratiske hovedbestyrelse bl.a. have skrevet, at der næppe mellem Socialdemokratiet og regeringen kan være principiel uenighed om, at arbejdsløsheds- og sygedagpenge bør finansieres over en bruttoskat, således at finansieringen bringes på linje med de øvrige europæiske landes. Vi forstår godt, at Thorkild Simonsen er imødekommende, for det må da være et solidarisk princip, som socialdemokrater kan tilslutte sig, at de, der er i arbejde, er med til at betale til dem, der ikke er det.

Naturligvis bør sådanne store spørgsmål forhandles med arbejdsmarkedets parter, hvad regeringen jo også lægger op til i sin økonomiske reform, men vi synes ærlig talt, at det er lidt hysterisk, når Socialdemokratiet vil forsøge at lave et nummer ud af, at regeringen overhovedet tilkendegiver, hvilke modeller den overvejer. Det er da ikke rimeligt, at regeringen som den eneste part i trepartsforhandlingerne skal være afskåret fra at give sit besyv med. Også her synes Socialdemokratiets kritik noget tyndbenet.

Hvad supplerende dagpenge og hjemsendelsesdagpenge angår, er den konservative folketingsgruppe helt enig i regeringens ønsker om opstramninger. Arbejdet må kunne tilrettelægges bedre på virksomhederne, også i den offentlige sektor, så hjemsendelsesdagpenge undgås; ellers er det rimeligt, at parterne selv påtager sig ansvaret.

Vi bakker også ønsket om at stramme reglerne om supplerende dagpenge op og har da også bemærket, at Socialdemokratiets hr. Kaj Poulsen i B.T. den 20. januar 1989 i hvert fald ikke var afvisende over for tanken.

At hele arbejdsmarkedets solidaritet skulle bryde sammen med en højere grad af forsikringselement, modbevises bl.a. af, at staten hverken i Sverige eller i Holland har noget ansvar for arbejdsløshedsforsikringen. Det er da også rimeligt, at de, der har ansvaret for lønforhøjelser og de konsekvenser, de måtte have for beskæftigelsessituationen, også påtager sig ansvaret for ledighedsudviklingen.

Selv om meldingerne fra Socialdemokratiet om behovet for en dagpengereform har været svingende, er det da altid noget, at ønsket om en dagpengereform nu fremgår af B 15.

Efteruddannelsesområdet synes at være et af de områder, hvor målsætningen er rimelig ens i de forskellige planer: 30.000 flere pladser. Også finansieringen skulle det være muligt at blive enig om. Det er blot synd, at Socialdemokratiet i sit forslag om dette i sig selv meget omfattende område får opremset så mange ting, som åbenbart lige skulle klares inden kommunevalget. Øget efteruddannelse er en af de væsentligste nøgler til, at vi kan få flere i arbejde, og at vi kan undgå flaskehalse, og det må have en utrolig høj prioritet.

Som jeg sagde indledningsvis, er det især på den offentlige udgiftspolitik område, at vi er uenige med Socialdemokratiet. Fra konservativ side synes vi, at det er uhyre vigtigt, at ingen herinde nu foregøgler befolkningen, at der findes lette genveje til skattelettelser. Kun ved øget aktivitet i den private sektor og ved en tilbageholdende offentlig udgiftspolitik giver det mening at tale om skattelettelser. Indtil da kan der højst blive tale om skatteomlægninger.

Men selv det kan det knibe med at få, hvis man ikke er villig til en særdeles stram udgiftspolitik. For selv om Socialdemokratiet i sit beslutningsforslag forjætter med en bruttoafgift og skatteprocent på først 35 pct. og siden kun 30 pct. og oven i købet stiller en væsentlig forhøjelse af det skattefrie bundfradrag i udsigt, er det jo ubestrideligt, at Socialdemokratiets plan samlet set snarere vil øge skattetrykket. I hvert fald skønner Budgetdepartementet, at der er et hul i den socialdemokratiske plan på mindst 12,5 mia. kr., og sandsynligvis er hullet endnu større, hvis man regner på beslutningsforslagene.

Dertil kommer øgede offentlige udgifter på flere milliarder kroner, omkring de 4 mia. kr. Børneydelsen skal hæves, afgiftsletelse på 8,7 mia. kr., ekstraudgifter til børnepasning på en 700-800 mio. kr., 8.000 flere offentligt ansatte, takstreduktioner i den kollektive trafik osv.

Sammenlignet med regeringens økonomiske reform er der en kolossal forskel, idet regeringens reform skønnes stort set at være finanspolitisk neutral. Økonomisk Reform lægger ikke skjul på nødvendigheden af en række stramninger i udgiftspolitikken, hvorfor der også bliver råd til ca. 1/2 mia. kr. mere til børnefamilierne via forbedring af fripladsgrænserne og søskendemoderation. Det Konservative Folkeparti havde gerne set en egentlig reform på det-